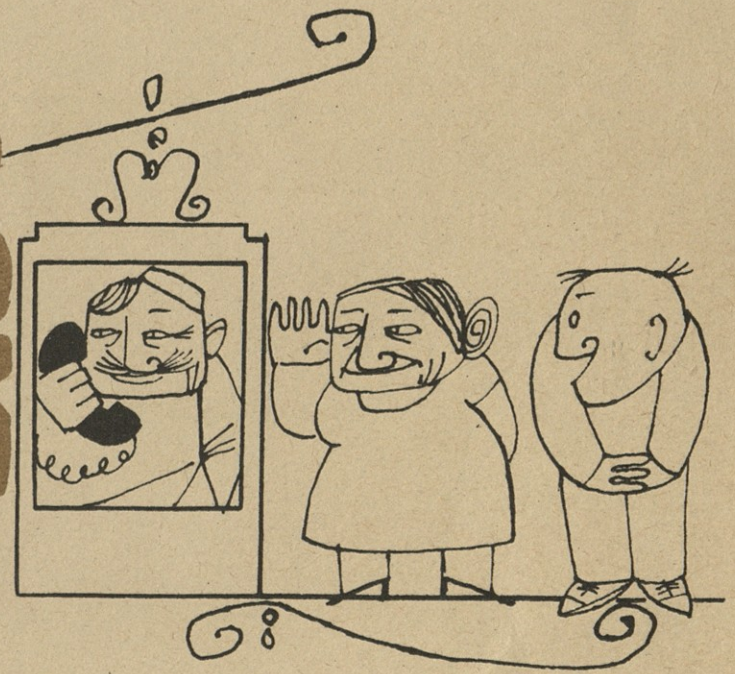

8
1965

თავისუფალი
საბჭოთაო

1965

გამოცემის 43-ე წელი. ფასი 20 კპ.

საბჭო

თბილისი

თბილისი

№ 12 (1214)

მ. შ. ხუბუაძისა.

ქვიზი და პუნიქტი და მანქანა

ალბათ, ყველას განსოვით საშუალო სკოლაში სწავლისას, საქართველოს გეოგრაფიიდან, რომ ლაგოდების რაიონში არის მდინარე მაწიმი. მაწიმი იმით არის ცნობილი, რომ მისი ერთი ნაპირი საქართველოს ეკუთვნის, მეორე კი — აზერბაიჯანს. პატარა მდინარე ორ მოძმე რესპუბლიკას აკავშირებს მასზე გაშენებული გზატკეცილით, მაგრამ მაწიმი კიდევ იმითაც არის ცნობილი, რომ მის აქეთ-იქით ნაპირებზე (ვგულისხმობთ შარაგზის გასწვრივ) სასაზღვრო-საკარანტილო პუნქტებია. მაწიმის პუნქტში იაკობ ლობჯანიძეა მორიგე დარაჯი, ბელქანის პუნქტში კი — მუხთარ ალიევი.

გზატკეცილზე მიმავალ მძღოლებს, მგზავრებსა თუ მწყემსებს, პუნქტის მორიგეები ხელის ქნევითა და ღიმილით ხვდებოდნენ. პასუხად სამაგიერო გულლია ღი-

მილს ღებულობდნენ. კეთილად ემსახურებოდნენ თავიანთ საქმეს პუნქტის დარაჯები და მათი ნახვა უხაროდათ მგზავრებს.

მაგრამ ერთხელ, კერძოდ ა. წ. 23 IV-ს, ზაქათალიდან თბილისში მიმავალი ავტობუსის მძღოლს აიღინ აბასოვს (აბ-49-97) მუხთარ ალიევმა ბელქანის პუნქტის წინ გავლისათვის 4 მანეთი თხოვა.

შეწუხდა მძღოლი, აღშფოთდნენ მგზავრები, მაგრამ ბოლოს ჩაუთვალეს მაინც 4 მანეთი ალიევს. მუხთარს გაეხადრა სახე, კეთილი მგზავრობა უსურვა მგზავრებს, ხელი დაუქნია მიმავალთ და ძვირად დაფასებული ღიმილიც მიაცოლა.

მანქანამ გადმოიარა მაწიმის პატარა მდინარე და ახლა მეორე საკონტროლო პუნქტს მიაღწა.

ი. ლობჯანიძემ მძღოლს ღიმილით ანიშნა გაეჩერე-

ბინა მანქანა და წარბეუხრელად მოითხოვა ხუთი მანეთი. (როგორც ხედავთ ყველა ღიმილი ერთნაირად არ ფასობს).

— აკი გადავიხადეთ უკვე — ახმაურდნენ მგზავრები.

— ვის გადაუხადეთ? — კოპები აპყარა ლობჯანიძემ.

— მუხთარ ალიევს...

— მერე, დალოცვილებო, იქით თუ მიდიხართ, აქეთ რას მოდიოდით! — თვლები დააბრიალა გაცეცხლებულმა იაკობმა და შლაგბაუმი ჯაჭვით დააბა.

შეწუხდა მძღოლი, აღშფოთდნენ მგზავრები, მაგრამ შეაგროვეს მაინც ხუთი მანე-

თი, ჩაუთვალეს მედიდურად მდგომ იაკობს და მხოლოდ ამის შემდეგ განაგრძეს გზა. — ნახვამდის! — ხელის ქნევით მიიძახა მიმავალ მგზავრებს ლობჯანიძემ და სიტყვას ძვირად დაფასებული ღიმილი მიაცოლა.

— მშვიდობით! — პასუხობს ნიანგი და დარწმუნებულა, რომ 12 აღშფოთებული მგზავრის საჩივარი ი. ლობჯანიძისა და მ. ალიევის უღირსი საქციელის გამო, ჯეროვნად იქნება შეფასებული.

მ. გულაგაიძე
პ. ნანაშა

შვებულება და საგზური წელს ერთად მომცეს ორივე, და როგორც იქნა, წასვლაზე, ცოლ-შვილიც დავიყოლიე.

გამიშვეს... როგორც იტყვიან, „გულა-ნაბადი“ ამიერეს, მერე, აღვიღე ჩასული, მიწერ-მოწერით ამიკლეს. განსაკუთრებით მეუღლე, მწერდა ცისას და ბარისას, ..როგორ ხარ, შენი კვნესამე და შენი ჭირი ლარისას. ჩემზე ნუ ფიქრობ, კარგად ვარ, ვერთობი, შინ არ ვაგდივარ.

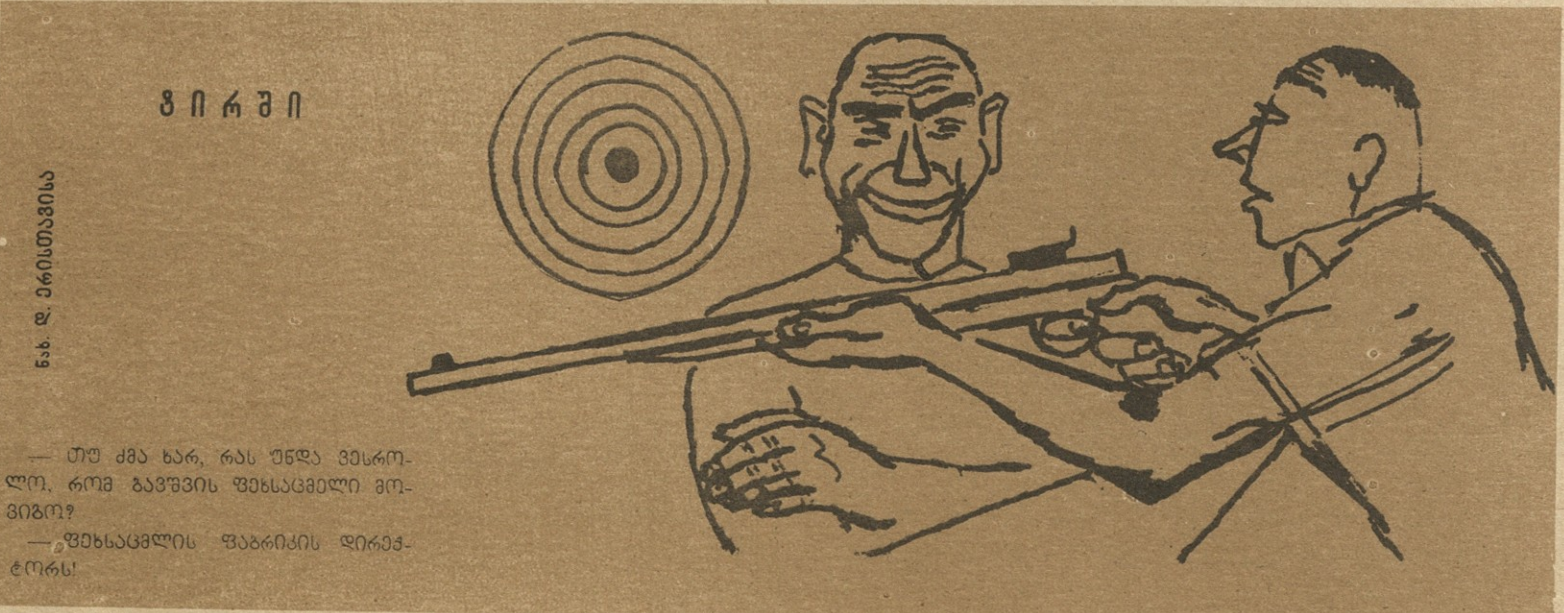
ტელევიზორი დაგვეწვა, ხშირად კინოში დავდივარ. რაც შენ აქედან წახვედი, ყველა მოვედი მადაზე, პროცენტით ვალი ავიღე, ალბათ ქე მიცემთ ვადაზე. ქურჭი ვიყიდე „კრედიტით“, რომ ნახო გაგივირდება, ჩამოხვალ, ისე დავფარავთ. სულაც არ გაგივირდება.

დედაჩემს ვეღარც კი იცნობ, მოსუქდა, ჭამას უმატა, „ჩემ სიძეს კარგად დავხვდეთ“, ხუთ-ხუთ კვერცხს ულაპავს უმადა.

დედაშენს წნევამ დაარტყა, რენტგენზე დაგვყავს. ვაშუქებთ, შო მართლა, შენი კოსტუმი, ჩემ ძმას, გერონტის ვაჩუქეთ.

ჩექმები ქვისლმა წაგართვა, ვეღარ ვუთხარით უარი სხვა რა მოგწერო, ესაა სულ მთელი რეპერტუარი. ტვინი შემერყა, წერილი ძლივს ჩავათავე ჩამარცვლით. სახლში დეპეშა ვაფრინე: „მოვდივარ, დამხვდით საკაცით“.

პრ. ჩიხილაძე

მირში

ნ. ა. დ. პარსიანისა

— თუ ძმა ხარ, რას უნდა ვისროლო, რომ გავფრის ფხსაცმილი მოვიგო?
— ფხსაცმლის ფაბრიკის დირექტორს!

— არ წავიღებთ, კაცო, კოლიზრონიონის პანაფიდილა?
— ვინაა, ვალო, კოლიზრონიონი?
— რა მნიშვნელობა აქვს, ბახს და ბეთოკოვენს დაუკრავენ და მის-
ეუსიონოთ.

— მე ჩავაგდე თხოუმეტ
კაპიკს, თქვენ მომეცით ცხრა
კაპიკი და...

— თქვენ რამდენი გინ-
დათ?

— ორი.

— მეც ორი მინდა.

— ესე იგი, ჩვენ ერთად
გვინდა ოთხი. მაშინ ყველა-
ზე მარტივი ვარიანტი იქნება,
თუ თქვენ ჩააგდებთ ათს, მე
ჩავაგდე ორს და თქვენ
მოგცემთ კიდევ ოთხ კაპიკს.
ესე იგი, მე სულ გავცემ
ექვს კაპიკს, თქვენც სულ
გასცემთ ექვს კაპიკს.

— როგორ, როგორ?

— ახლავე აგისნით: მო-
მეცით თქვენი ათი კაპიკი, აი
ჩემი ორი კაპიკი. ამას ვაგ-
დე და მერე თქვენ გაძ-
ლევთ კიდევ ოთხ კაპიკს.
ესე იგი, მე სულ გავცემ
ექვს კაპიკს, თქვენ კი გას-
ცემთ...

— დაიცადეთ, ჯერ მო-
ხიეთ და მერე ვილაპარაკოთ.

— მოვხიოთ... რომ არ
იხევა?

— როგორ არ იხევა? მაჩ-
ვენეთ... მართლა არ იხევა...

— გაფუჭებულია. მაშინ
თქვენ აიღეთ თქვენი ორი კა-
პიკი და მე მომეცით ჩემი
ოთხი კაპიკი.

— მე ხომ ათი მოგეცით?..

— თქვენ ორი არ მომე-
ცით?

— არა, ბატონო, ათი მო-
გეცით.

— არა, როგორ გეკადრე-
ბათ, ორი მომეცით; იმიტომ
რომ მე უნდა ჩამეგდოთ თორ-
მეტი კაპიკი, ესე იგი, ჩემი
ათი და თქვენი ორი, თქვენ-
თვის მომეცა ოთხი კაპიკი და
სულ მე გავცემდი ექვს კა-
პიკს, თქვენ კი სულ გასცემ-
დით...

— არა, როგორ გეკადრე-
ბათ, მე ნამდვილად ათი მო-
გეცით...

— როგორ ათი, როცა
ორი მიკავია ხელში...

— ათი მოგეცით, ათი!

— ვინ არის ამხანაგო,
თქვენი რვა კაპიკის ქურდი?

— რვა კი არა, ათი...

— როგორ მიბედავ?

— ოხ, ახლა ჩავდივარ
თორემ გიჩვენებდი, შე მათ-
ხოვარო...

— მათხოვრები სახლში
მოიკითხე!

— ოხ, შენი...

უკონტრუქტორო ტრამეაი
გაააგრობდა გზას...

ს. ჯაფარიძე.

ინვალიდები

...მხოლოდ ის დაინახეს უნივერსიტეტის
ბაღში მსხდომმა აბიტურიენტებმა, როგორ გა-
დასცა ვიღაც მოქალაქემ ლექტორ ნიკა მალ-
ხაზაშვილს პატარა ბარათი და როგორ გაიშ-
ლართა ნიკა მალხაზაშვილი უნივერსიტეტის
კიბეზე, ვერაფრით ვერ მოაბრუ-
ნეს და...

...ნიკა სასწრაფო დახმარების
მანქანამ გააქანა.

საავადმყოფოში ჯიბეები გადმო-
უბრუნეს, პორტფელი გაუჩხრეკეს
და უამრავ ბარათს წააწყდნენ.

„ნიკა, ჩემ ბიძაშვილ კოლას საქ-
მე არ გაუფუჭო. შენი ქვისლ-
გიგო“.

„ბიჭო, ამ ბიჭის ბებია ბებიაშე-
ნის დობილი იყო, აბა შენ იცი.
სანდრო“.

„შენი საგანი ამან მაგრად იცის, მაგრამ ხომ
იცი მაინც... პავლე“.

„ეს ბიჭი თუ ვერ მოაწყვე, დანა გამომისვი
ყელში. შენი ვერა“.

„იმედია გამიგებ, ჩემი ცოლის ძმია, მეშ-
ვიდე წელია იჭრება, კისერზე მაზის. მიშველე
რამე. შენი ბალობის მეგობარი კ. კაჭკაჭიშ-
ვილი“.

...ამ ბიჭს მამა, ომში დაეღუპა, იმედია უმა-
მობას არ აგრძნობინებ და მის გამწარებულ
დედას დაეხმარები... შენი მისა“.

„იმედია გახსოვართ, გახსოვთ? პირველ
კლასში ერთად ვსწავლობდით, ერთხელ
თქვენ გაკვეთილი არ იცოდით და
მე გიკარნახეთ. რისთვისაც ორი
ლამიწერა ნუნუ მასწავლებელმა.
ამ ბარათის მომტანი ჩემი შვილია.
ნუ დამიკარგავთ თქვენზე გაწეულ
ამაგს, წინასწარ გმადლობთ. მაგ-
რად გართმევთ ხელს. დ. რ. თევ-
ზაძე“.

„რამიშვილ პავლეს დიქტანტში
დაეხმარეთ. შალიკო“.

„აგერ შენ და აგერ ამ ბარათის
მომტანი. არ შემარცხვინო“.

P.S. „ბოდიში პრიმის კოლოფზე რომ
ვწერ. რესტორანში ვარ და ქალაღი ვერ
ვიშოვე. შ. ტ. რ.“

ექიმმა კითხვა შეწყვიტა — ნიკა მალხა-
ზაშვილმა სუნთქვა.

Инфаркт — თქვა რუსულად ექთანმა
და ოთახიდან გავიდა.

ლ. მარტაშვილი

ქმედობები

ავტომანქანა სამოგზებო გვირაკში, თბილისი ვილჯის სწრაფ რომ ასეა. მაგრამ უფრო ღლია მისი დაჯიჯივი გამოწვეული უსამართლობა.

აი, ზიზარ ავტომანქანაში, მდგომარეობა უკმალოსი უსამართლო დარჩენილსა და გვერდითი, ცხვრის ტრალა ღრუბლებს კი არ ჩანს, ანერგე მანქანას, აღიბარა მგობრობის ან ნათესავის, მასათობ, იგრნებ ავტორის, იქითურს, ამ დროს იმ შენი ღრჯი დღის თავისთვის ზღუდრითი ან დღეებში, გელოდებ მორჩილად. უფროსი მთავრდება ვილჯი, სწრაფად მოაგებს გასაღებს და შვილიანი სიწველი... შეიღამებს ემშვიდობება მასწავლებს, ჩაღიბარა შენაში, თაღული ავტო-იქით აცდებ, ტყბს, მაგნამ ხდება მანქანა და უფროსი გე-მათობა ის, სასუ ეკვიპობა ინდარბი ექიბანა.

არსებობს ავტომანქანების მქრელობის რი კატეგორია:

1. ავტომანქანების სერვისის მოყვარულები;

2. ავტომანქანების წაწილების მოყვარულები.

მისი მართვის დღის განსხვავება პირველში, უფროსი შეიძლება იყოს, ახალგაზრდაში და თავსწრაფი არაა. ნახევრითანი ვიჯიტივი განგებულ მანქანას, უფროსი ბელო, ჩაქვების და სერვისი, მიჭრანა, სანამ ამ თვითონ მანქანა არ განგრძობს და ამ ყოველ სხვაში არ განგრძობს. მათ რიტებს შეიძლება მთავრობითი ქი წესობაში ღრუნის ქი 1433-ში მგებობები, მგებთ ხაზირანი და მორჩილნი მათი ვიჯიტივის დინარბი. გეუღელებს და მიამბება მამამ წამწამი-ვიტი ამოძარი თვლიდან ავტომანქანას „პილდე“ აღი ღლის და აქვან, სანამ ძალით არ განგრძობს.

აი, თვინდა რევაზ გვრილობა-ბე-ტრინობ, ავტომანქანების სივარული რტდღასსმულო და გაფიქრებულ, განსაყუ-თრებში უფერს „პილდეს“ მარჯის ავ-

ტომანქანები. ამ ერთი თვის წინ სწორედ „პილდეს“ მარჯის მრავალბელო მანქანა დაამტკუნებინეს სოლოდლის გზაზე. მანქანების სივარული თამბ სწრაფი-ვიტი სიამი თბილიდან სიწველობაში მოღვიდე ატანული. მართლაც ტყბს დაბრუნებინა ჩინური მანქანა ვიჯიტივი მორჩილს, მაგრამ მისი მგებრ მოპოვებული მანქანები ველოდ მანქანის სი-მორითი დაბრუნებულ რეკორდი, ღღსაც რეკორდად რჩება.

მეორეში განსაყუდრებულ სივარული ხაზიოღებებს მანქანის ჩაღიბობი-ღებების, საბრუნების და სხვა წაწილე-ბისაში.

ამ სივარულის ძალით ანდრი კობა-ღურიშელის საყუთარი ავტომანქანის ჩაღიბობებში ვიჯიტივი ბიორა-ვის საყუთარი ამოყუთავი. უფრო სივარული განწილებების ბიორა-ვის დარჩენილი მიღების მუშაუბიდან თა-მორჩილ და ღღსაც ეკვიპობა-ღობის გა-მამობს.

3. სასაღიზიზიზი
3. ხაზაღაბ

აბონემენტები

— აბონემენტებს აქ აღვეყენებ...
— ეღბები გეწვევინებ... მომამახა დამსახუ-რებულმა დამღვებულმა თვარის ბრუნებში.

იგვი, საბრუნებისა და სტრენის წარჩინებელი მეუღლე ლომინის თამბობდენ.

მე გეცხვრებები მიგამართე რესპუბლიკის დამ-სახუბრებულ მოქალაქეს:

— განა სამუშაო სათაბეში ღღმინის თამბობა ღღრა?

— ყურადღებს ნუ მიკვეცივ, წამობრანდით, თითო კეპა ლული ვადაკრავი. — მომასულ მის მ-ვიგორა საჭარბეულის სახალ-ბი დღიორბობა.

ჩვენ შეიძლება ბუფეტში. ჩესსებულის დამსახუ-რებულმა მეუღლეში გეღობება, აღბათი, მეც რესპუბლიკის დამსახუბრებულ მოღვაწე ვეგორე და იორი კეპა ლული ვადაკრავ.

— თვეწიანს ინსტრუქციის დღემინ თუ არა თა-ნამეღღრევე პიესებს? — გეჭობა სახალ-ბი დღიორბობა.

— ია, როგორ არა ჩვენ დავღვით დამსახუბრ-ებულ დამატურის მშვიდღობის „მე შენი მინც ინპობენ, მამამ“ და ბრუნებულ საზოგადო მოღვა-წის პანტევილის „არა, შენი ჩემი რაღი არა ხანა“?

— რას ატყუით ამ დღემებში?

— რა უნდა ვიქნე? შენთან ყურადღება არ გეგმევა? არც ერთი სტუდენტი არაა ახა დამსახუ-რებულმა, არც სახალ-ბი მოღვაწე, არავითარი წა-ხალისება არაა ინსტრუქციის, სკოლაში ღღრა.

— ლული სასულეში ვაღამებ!

— თვეწი აბონემენტები გნებავთ? ჩვენს სახალ-ბი ამღინისტარობის 10 აბონემენტის მივეცივ, და-მსახუბრებულ მოღვაწეს — 5, სახალ-ბი განწათე-ბელს — 3, დამსახუბრებულ დეკორატორს — 7, სახალ-ბი მხტვარს — 15, დამსახუბრებულ მეგარ-ღერობს — 2. ასე რომ, აბონემენტები არა გეგმე-ს. პირობამას არ ინებებთ?

— მეტყუებით თამბობთ?

— ??!!

— მე ფიქრებით აბონემენტები მინდა.

— რა?! მიმჩინებით აქვდათ. თვეწი არ გე-ყვით თვარით, თვეწი უაღრესობი ხაზით თვეწინა-რების გეგმა, რომ მთავრებულ არ გვესწრება...ვიღვიტავ, ავითი რა დავიხსებულ-მე-იქით და თეატრის დამგვერდობი.

კარგით სახალ-ბი დარჩება ვამილო.

მარტოლს პასარამ

— არ თბას თახა კლასკოზისა მამკამ, მოჩინა ხაზიოღობი

ს მ ე კ ე ს ე მ ე რ ი გ ე რ ე ს ...

◆ ტროღებულსი ტყვა არ არის, ხა-ზებუ ძველი ვაჭირი ავტორბია და ხა-ზარს მიამაღე დახალის სოღებს უღბნი, თან ანგარაში სეღვირად უფ-რება. მათი ვეღობა, მოგონა მგებრბე-ბა: შეიძლება ველოდ მთავრების და ვეგრეში უღბლობის „სხვი“ გან-ვიჯი; ჩემთვის რა დღემებება, მტკიო-სან ტყას რომ ავადღენა.

◆ 17 გამოქვეყნებულნი და ერთი გამოქვეყნებულნი რომისი, 17 დღემებე-ლი და ერთი დღემებელი ზიგის, 60 და-ღუბდღვი და ერთი დღემებელი პიობის, 11 დღემებელი და ერთი ხაზარბივი სტრენის ავტორია ხანა. დღემად უწინი სხვის მოწოდებულ ლიტერატურის გან-ვიჯიობებს. ველოდ ღღბი ხაზირანი და მორჩილობის უკმალოსი ვეგრად ვერ გეუბ-ნება, შენგლობა შენი ხაზრე არ არისო.

◆ ურანს ზედამ არ უფერებს, პასე-როსი შუა ტყანში ავღბ, ტრამვიანი ჩინობდა აღბარა, ტყინდან ჩაღობება ინსტიტუტის მგებრბე რტდრბებებში დარჩობა, იამინე კარგი ხაზარა, ბეღობი, რომ არ ვერა ახე, მაგრამ იხვე მგებრ-რება, იქნებ შენით ვამსწროღბ.

◆ ჭრს დღესივინა არ გამოიხლბარ, რომ თვლიომბუბლს დღესივინი, ჭე-რევი, ბრუნბი, ჭრისი და კიყუა არ გე-ხეგებინის. ვიჯი, ნაქტანი აღბოს იც-ნობისაში, რომელი ვეგრად ავტორბია, ნიბი მათი შეიგომებებს და ამბობია, შენი ხაზირანი ხანა რომ არ ვღბებ.

◆ „სამრენ ხანინიღობის ერთი დღე-თავიგებულ ნიღობს ზოგირითი ნიღბ-ისი ვეგებსათვის თამბმეღრევე ეხოტე-ბისი უქუე“ — ასე ტყვა შენს საღე-რბევი შინობის, ჩინობებუც კროს გრო-ბული მოგებებს კანდელარის ხანა. შენგებრ, იორენე ავტობი, რომ თბ-ისი მტბი ვერაგებება სტრეღობა, თუ-ცა სლოტიკობრი იხეღუ შენი თვითონ გამოაწვრებთ ამ პატარა ხაზეგას.

◆ ერთი მანს სიღდრის სახელე ვაჯის გეორგებულნი. მეორეში ვერი ვაჯის გეგნებულნი, მესამე, თუ მე-ო-რეში დაეწერება, ვაჯიოღობა. აღბა კო-ნობის ითერბებში ხარ შესულნი (სახალ-ბი ვეგრად იქნება) ვეღობი, ვეგრად შე-რბი, მაგრამ ახა ამ უწე თვის მანც შე-რბება — შენი ხანათა რომ ვიჯი — ვაქვებ, რომ არ ვანგრებო, მებევა. ბიბლის, როგორც ვეგობი, ხაზირი და-ღუბეს და ახე ეღბები ჩესე.

პაკაღობი რიხაპაპა.

მ. ბ. მთავრისი

შესი, ნისომ, ვეზუცო

ზილის დამხადების პეკტივი გასტარებულ მუშაობა. ვეღვან და ვეღვანდობი ტყვაბილი, ტრინალის ტყვების მიმყოფი სწრაფი და, ვეღვანთ და ავტობი, ვეღვანთ ტყვების ვეღი ვეგებს პირში. ვეღვანთ ვეღი თე-რება სსმწობობა.

— ვე, თევი ახლა, ჩამღვინა ჩემი ტყვებლი და ვამბევი ღღრა, კეპი-კო — თუბარა შენინეს ავტორბია, რომლის ტყვებლი სსმწობობა ვეღვანთ ვეღი.

— იქევი, მანგარითი მითობის, ჩამოგვარა რაღეც ცფრების, ვაყულო... ვამბევი...

— ნებბო, ის არჩიოღობა კოფერბობა, ტარა სპობი და ბრეტო-სა-მიყუდაობი, ვეღვანთ ვეღი, უფრობი საბიყდაობი კოფერბობა შენი ტყვებლი... შენედა ვეღობის ამიწერასი პეკტივი.

— მითი, კეპი, საბიყდაობი, საღდა... ის ბეღობი, მანგარითი, იხვე კეპივებ... ნებბო ანე მითინაღ, ესე იგი, იმინ, იმინ, იმინა...

— ჩამღვინა იმინა, კეპი ტყვებლი და უფრობი, მებო რაში!

— მითი ტყვებლის, ვეღვანთ იმინ, იმინა არსი 150 კოფერბობა. ახ-ლა, ერთი უფროსი წინა უღბის ი კოფერბობა, უფრობის ჩაოღებობა—10.

მ. მსაღიზიზიზი

არის ასეთი სახლი...

წარმოიდგინეთ 5-სართულიანი სახლი, საერთო საცხოვრებლის ყაიდაზე აშენებული. ყოველ სართულს შუაზე ჰყოფს გრძელი, ვიწრო დერეფანი. თვითვე დერეფანში 28 ოთახიდან 28 კარი გამოდის, 28 ნავთქურა ანთია და 100-მდე დიდი და პატარა ფუსფუსებს. მიუხედავად იმისა, რომ სახლი ახლო წარსულში „ხარისხიანად“ გაურემონტებიათ, იგი ავარიულ მდგომარეობაშია. კედლები და ბზარულია, წვიმის დროს მე-5 სართულის მცხოვრებლებს ქოლგები უჭირავთ ხელში. იატაკი დაბალია, განსაკუთრებით მეორე სართულზე. მიტომ გარეცხვის დროს ქვედა სართულის მცხოვრებელ უფასო „შხაპის“ მიღება უხდებათ.

სახლის განსაკუთრებულ „ღირსშესანიშნაობას“ წარმოადგენს პირველ სართულზე მდებარე „თბილკვებავჭრობის“ № 88 საბაყალო მღაზია და ეზოს შესასვლელში ჩასაფრებული „თბილკვებავჭრობის“ № 133 ფარდული, რომლებიც ლუდის მოყვარულთა თავშესაყარ ადგილს წარმოადგენს.

— სად არის ასეთი სახლი? — იკითხავს მკითხველი.

ბეკინის ქუჩაზე, № 54-ში. სახლი საუწყებოა, ეკუთვნის „მთავართბილმშენს“ და შიგ „მთავართბილმშენის“ მუშები ცხოვრობენ.

ნიანგი იმედოვნებს, რომ „მთავართბილმშენის“ მესვეურები უახლოეს ხანში გადამჭრელ ზომებს მიიღებენ და ანდაზას „შინაურს შენდობა არა აქვსო“ მხედველობაში არ მიიღებენ.

მისაბაძი მაგალითი

თბილისის ჭაღალდის ფაბრიკის მუშა-მოსამსახურეები თვითმომსახურების

ახალ და საინტერესო ფორმებს დაეუფლნენ. ეს განსაკუთრებით ითქმის კვების დარგში.

სასადილო, რომელიც დაახლოებით სამას კაცს ემსახურება, მუშაობს მზარეულის გარეშე. მომხმარებელს შეუძლია

სახლიდან წამოდოს კერძი და შესვენების დროს ისარგებლოს სასადილოს შენობით. სასადილოს აქვს ბუფეტი, სადაც ყოველთვის შეიძლება სამი სხვადასხვა სახის პროდუქტის შეძენა. ესენია: სოსისი, სარდელი და ძეხვი. აღსანიშნავია, რომ ბუფეტს მებუფეტეც კი ჰყავს. ამ მომხმარებელი თავისი ხელით ფეხზე აყენებს გადაყირავებულ მაგიდა-

სა და სკამს, ხოლო საუზმისა თუ სადილის შემდეგ კვლავ შეუძლია იგი გადაყირაოს.

მომხმარებლის განკარგულებაშია ხუთი თეფში, ცხრა ჩანგალი, შეიდი კოვზი და ორი ჭიქა. გარდა ამისა, მომხმარებელს შეუძლია ჭიქის მაგივრად იხმაროს არაქანის ჭილა.

თბილისელ მექაღალდეთა მაგალითი მისაბაძია!

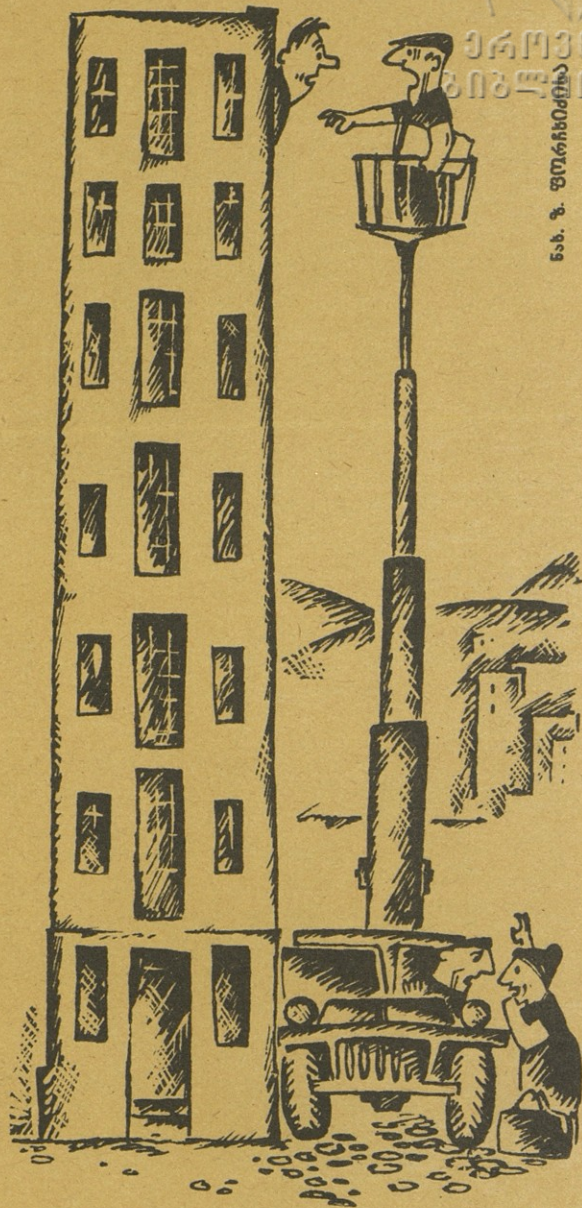
კალა ერთობაშია

წელს თერჯოლის რაიონში დიდი საზეიმო სამზადისია. თხუთმეტი წლის წინათ ორი სოფელი — ოდილაური და კვახჭირი შეერთდნენ ერთ კოლმეურნეობად. რა არ გაკეთდა მას შემდეგ: საექიმო პუნქტი, აფთიაქი, მღაზია, საპარკიმახერო, სასოფლო საბჭო, კოლმეურნეობის კანტორა, წისქვილი, სკოლა, კლუბი და ყველაფერი ეს სოფელ კვახჭირში.

სულ ახლახან ამ ორი სოფლის შუაგულში უნდა აგებულყო სამსართულიანი შენობა, მაგრამ ისიც კვახჭირში აიგო.

საქმე შემდეგშია: კოლმეურნეობის ხელმძღვანელობა კვახჭირიდან აიის.

როდესაც ლიუჯი არ მუშაობს

— რატომ არ იხლი, ამხანაგო, ბინის ძირას?!

ნახ. ზ. ფორმანოვი

ნიჭიერი

პირველად საბავშვო ბაღში უთხრეს ნიჭიერი ხარო. მერე სკოლაში უძახეს. თავს აკლავდა წიგნებს და მედალი აიღო. მერე უმაღლესი დაამთავრა — სულ ფრიალებზე. ზეპირად იცოდა ქვანტური მექანიკა, „თორნიკე ერისთავი“, აინშტაინის ბიოგრაფია, ჩაიკოვსკის მეექვსე სიმფონია და სხვ.

ჰოდა, დანიშნეს ქალაქის კანალიზაციის ტრესტის ინჟინრად. დაავალეს საზოგადოებრივი საპირფარეოს პროექტის შედგენა და მისი განხორციელება. სწრაფად შეადგინა პროექტი და სწრაფადვე აავო საპირფარეო. საზეიმო გახსნაზე

კი შევიდა შიგ და აღარც გამოსულა. ბევრი ეძებეს. ვეღარც საპირფარეო ნახეს და ვეღარც მისი ნიჭიერი ავტორი.

მეუღლე

მეუღლე იმითმ გქვია, რომ უღელი მარტო შენ უნდა ათრიო, უთხრა ცოლმა ქმარს.

კი მაგრამ, შენც ხომ მეუღლე გქვიაო, მიუგო ქმარმა.

მე ცოლი მქვიაო. მაშინ მე ქმარი მქვიაო.

ჰოდა, დარჩა უღელი კუთხეში მიგდებული და დარჩა მარტო ცოლი და მარტო ქმარი.

გული

შე ორგულოო, უთხრეს. თავქუდმოგლეჯილი გავარდა ექიმთან. მეშველა, ექიმო, ახლა შენი ცნობადა მჭირდება, რომ ნამდვილად ორი გული მაქვს და მერე ნახე ჩემი დიდებაო, მიახალა.

ექიმმა გულდასმით გასინჯა და უთხრა, ორი კი არა, შენ არც ერთი გული არა გაქვს, სულ უგულო ყოფილხარო.

როგორ შეიძლება უგულო კაცი ცოცხალი იყოსო, გაუკვირდა.

მერე და ვინ ვითხრა, რომ, ცოცხალი ხარო, უპასუხა ექიმმა.

ზ. რაბინი

აგუსტინე

საქართველოს

თეორიის

პროფესორ სიმონ ერკემლიძის ბაბუა მიხაკო ერკემლიძე კოსმოსური მოგზაურობიდან ბრუნდებოდა. კოსმოდრომი მისასაღებელი პლაკატებით იყო მორთული. გაიღო რაკეტის კარი. გადმოვიდნენ კოსმოსის გმირები. მათ საოცრად მოძველებულ მოლაზე ეცვათ. თუმცა რაა ვასაკვირი, ისინი ხომ თითქმის საუკუნის წინ გაემგზავრნენ დედამიწიდან. აი, გამოჩნდა მიხაკო ერკემლიძე. 70 წლის პროფესორმა იმავე წამში იცნო თავისი წინაპარი.

— ბაბუა! — იყვირა მან და ბაბუამისისკენ ჩაქჩაქით გაიქცა.

— ჩემო საყვარელო შვილიშვილო! — იყვირა 28 წლის ჭაბუკმა და მოხუცი შვილიშვილი ხელში აიტაცა.

ოცი წლის ბიჭი იყო მიხაკო ერკემლიძე, როცა ცოლი და ერთი წლის შვილი დედამიწაზე დასტოვა და თვითონ შორეულ კოსმოსში გაემგზავრა. მას მერე დედამიწაზე გაიარა 98 წელი, მაშინ როცა კოსმონავტებს ხომალდში მხოლოდ სამი წელი მოემატათ.

ერკემლიძეების ოჯახს დიდი საზრუნავი გაუჩნდა. მათ ახლებურად უნდა აღეზარდათ ახალგაზრდა ბაბუა.

ეს არც ისე იოლი საქმე გახლდათ. 23 წლის ბაბუას მოხუცი შვილიშვილის მითითებებზე გული მოხდიოდა.

როდესაც პროფესორმა ერკემლიძემ ბაბუამისის უმაღლეს სასწავლებელში შეყვანა გადასწყვიტა, მიხაკომ ქვა ააგდო და თავი შეუშვია: უმაღლესში სწავლა რომ მდომებოდა, კოსმოსში კი არ წავილაღი უბრალო მექანიკოსადო.

— აბა, რა ცეცხლი გინდა? — გაბრაზდა მოხუცი პროფესორი.

— ვაი, შენ ჩემო თავო, ეს სიტყვები მეკუთვნის შვილიშვილისაგან! — შეიცხადა მიხაკომ.

— კარგი, მაპატიე, — მოლბა პროფესორი, ოღონდ თქვი რა გინდა?

— ცოლი მინდა.

— ცოლს, უმაღლესს რომ დაამთავრებ, მერე მოგვკრი.

— ჩემი ცოლის მოყვანას შენ ვინ გკითხავს, ხომ არ გავიწყდება, რომ ბაბუა ვარ შენი?

რკინის ლოგიკას მოხუცი პროფესორი აბა სად წაუვიდოდა. ერთი კი მაინც გაიტანა — ბაბუა უმაღლესში მოაწყეო. მიხაკო სწავლით თავს არ იკლავდა და დეკანატიც ხშირად გაიგებდით ასეთ დიალოგს:

— ბიჭო, არ გრცხვენია? — უყვიროდა მიხაკოს დეკანი, — ხომ არ გავიწყდება, 115 წლის კაცი რომ ბრძანდები. როდემდე უნდა გავვიშრო სისხლი. ორშაბათს მშობელთა კრებაზე შენი შვილიშვილი თუ არ მოგიყვანია, შენი ფეხი არ ვნახო უნივერსიტეტში!

ერთ მშვენიერ დღეს მოხუცი პროფესორი მილიციაში გამოიძახეს.

— რა ამბავია ჩემს თავს? — სამორიგეოში შესვლისთანავე იყვირა სიმონ ერკემლიძემ.

— პროფესორო, თქვენი ლოთი შვილიშვილისათვისაც უნდა მოიცალოთ, — დაუბღვირა მორიგემ.

— ეგ ჩემი შვილიშვილი არ გახლავთ, მე ვარ მისი შვილიშვილი.

— ლაპარაკი, მე მასხრობისათვის არ მცალია! — თქვა მორიგემ. სამწუხაროდ, იგი აინშტაინის ფარდობითობის თეორიას არ იცნობდა და მოხუცი პროფესორიც კამერაში მიაბრძანა.

ამ უბედურებას კიდევ გაუძლებდა სიმონ ერკემლიძე, ერთ დღეს ბაბუამისს ოჯახში 18 წლის ცისფერთვალა ქალიშვილი რომ არ მოეყვანა.

როცა სიმონ ერკემლიძემ გამოთვალა, რომ ბაბუამისი საცოლზე ზუსტად ერთი საუკუნით უფროსი იყო, ხოლო თვითონ ბებიამისზე 62 წლით უფროსი, ელდა ეცა და სული დალია.

— რა ვუთხარი, დემეტო, შენს სამართალს, ეს მკვდარი უნდა იყოს და მე ცოცხალი?! — დასტიროდა შვილიშვილს ჭაბუკი ბაბუა.

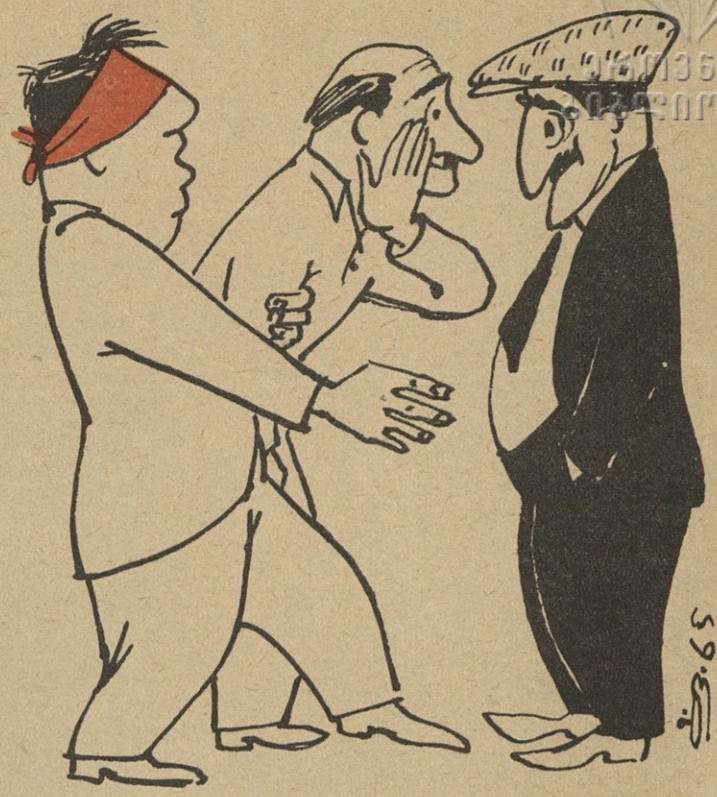
— შეხედე, კაცი მოინელა და ახლა ტირის, ვითომ გული სტიკვა — ჩაილაპარაკა ექიმმა.

— ეჰ, გაფუჭდა დრო, ახლანდელი ბაბუების რა იმედი უნდა გვქონდეს, სულ მთლად ხელიდან არიან წასულეები. — ამოიოხრა ვიღაცამ.

დიდგე პატარაია

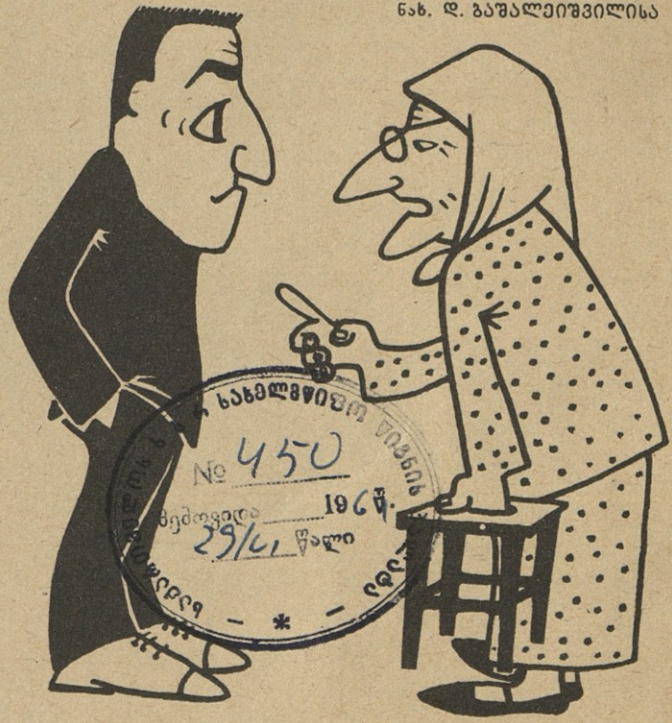

ნახ. ბ. შირცხალავანი

— სად მიყავთ ეს კაცი თვალახვეული?
 — პურ-მარულში.
 — რატომ თვალახვეული?
 — გზა რომ არ დაიმახსოვროს.

ნახ. დ. გაგალაიშვილისა

— სად მივაქვს, ბებია, ტაბურეტი?
 — სად მივაქვს, შვილო, და შენისთანა ტუტუცები რომ ალგის არ დამითოვან ბრავკაიში, დავჯდები.

ქართული გააფორმა ნ. მაღალაონიამ.

რედაქტორი ნ. ლუმბაძე სარედაქციო კოლეგია: ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაონია, გ. ნიშნიანიძე, მ. ქარჩავა, ნ. შევლიძე, თ. ჭელიძე.

თბილისი. სატირისა და იუმორის ქურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“.

რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—9-76-69, ხაერთო განყოფილების—3-10-78

ხელმოწ. დასაბ. 14/VI-1965 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/2, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კვ ცვ გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 2033. უფ 03277 ტირაჟი 40000

ნიანგის კონსულტაცია

(მისალავი გამოცდები ყველა ბრუნვაში)

ИНДЕКС 76317

ვერც ერთი ამინდის ბიურო ვერ იწინასწარმეტყველებს თა ამინდი იქნება 1 აგვისტოს, ამიტომ მოისმინეთ ნიანგის პროგნოზი: უმაღლესი სასწავლებლების რაიონებში მნიშვნელოვანი მოღრუბულობა, ელჭექი, ალაგ-ალაგ თავზე მეხის დაცემით, დროდადრო წვიმა, ტემპერატურა იმ დღეს მიაღწევს მაქსიმუმს. გამოცდილ- გამოუცდელ- გამოცდილ-გამოსაცდელი ადამიანების ლაშქარი სამკვდრო-სასიცოცხლოდ შეებმება ერთმანეთს.

ახლა ყველა უმაღლეს სასწავლებლებში ეწყობა კონსულტაციები. ჩვენც გვსურს წვლილი შევიტანოთ საგამოცდო მზადებაში, ამიტომ ნიანგი აწყობს კონსულტაციას ქართულ ენაში.

კონსულტაცია: ვაბრუნოთ სიტყვა „აბიტურიენტი“ ყველა ბრუნვაში.

სახელოვანი: თბილისში გამოცდების ჩასაბარებლად ჩამოვიდნენ მშობლები, გოჭი და ათწლედმიმხრჩვალი აბიტურიენტი.

მოთხრობითი: ვიდრე კონსულტაციაზე გამოცხადდებოდა, პროტექტორთან დარეკა აბიტურიენტი-მა.

მიცვამითი: „შენ შენი ცოდნით ჩამბარებელი არა ხარ და მიცემითი ბრუნვა მაინც თუ გეხერხებაო“, — ჰკითხეს აბიტურიენტი-ს.

ნათესაობითი: გვიშველე, ბატონოო, და მუხლებში ჩაუვარდნენ პროტექტორს ნათესავები აბიტურიენტი-ის.

მოკმედეგითი: გაიშალა სუფრა. ითქვა საქართველოს, მშობლების, პროტექტორისა და განათლების სადღეგრძელოები. ყველანი კმაყოფილნი დარჩნენ პურ-მარილითა და აბიტურიენტი-ით.

ვითარებითი: გამოცდაზე ისეთი ვითარება შეიქმნა, რომ ვერც მიცემითმა, ვერც ნათესაობითმა, ვერც მოკმედეგითმა ბრუნვებმა ვერ გაჭრეს და აბიტურიენტი დარჩა აბიტურიენტი-ად.

წოდებითი: გამოცდიდან კინწისკერით გამოაგდეს... გამოსახულელში დარაჯმა დარიგება მისცა: „ახლა წადი, იმეცადინე და გაიხად მომზადებული ჩამოდი, თორემ გოჭის თავი და პროტექტორი არ გიშველის, შე ბითურო აბიტურიენტი“-ო.

